

Emlékezünk arra, hogy mikor bocsátottunk meg valakinek teljes szívünkben? Vagy a megbocsátás gondolata ellentmondásos érzéseket ébreszt bennünk? Aki hibázik, rosszul dönt vagy valamiben bűnös, az ma elutasítást és némi sértést érdemel. A megbocsátást gyakran csak félszegen, fél szívvel fogadják el, de valódi megbocsátás nagyon ritkán fordul elő. A mai evangélium nagy kihívást jelenthet a számunkra: nem hétszer, hanem hetvenhétszer kell megbocsátanunk - teljes szívünkben.

ÉVKÖZI XXIV. VASÁRNAP

† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Mt 18,21-35

Nem mondom, hogy hétszer bocsáss meg, hanem hetvenszer hétszer.

Abban az időben:

Péter odament Jézushoz, és megkérdezte: „Uram, ha testvérem vétkezik ellenem, hányszor kell megbocsátanom neki? Talán hétszer?” Jézus így felelt: „Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer!

A mennyek országa olyan, mint amikor egy király el akart számolni szolgálival. Amikor elkezdte, odahozták egyik adósát, aki tízezer talentummal tartozott. Mivel nem volt miből megfizetnie, az úr megparancsolta, hogy adják el őt, a feleségét, a gyermekeit, és mindenét, amije csak van, és így törlessze adósságát. De a szolga leborult előtte és úgy kérlelte: Légy türelmes irántam, mindent megfizetek! Az úr szíve megesett a szolgán: szabadon bocsátotta őt, sőt még az adósságát is elengedte. A szolga kiment, és találkozott egyik szolgatársával, aki neki száz dénárral Ezek az evangélium igéi.

tartozott. Elkapta és fojtogatni kezdte: »Add meg, amivel tartozol!« Szolgatársa térdre hullott előtte és kérlelte: Légy türelmes irántam, mindent megfizetek!« De ő nem engedett, hanem ment és börtönbe vetette, míg meg nem fizeti tartozását. Szolgatársai látták a történeteket. Elmentek és elbeszélték uruknak. Az úr akkor magához hívatta őt, és így szólt hozzá: »Te gonosz szolga! Amikor kérleltél, én minden tartozásodat elengedtem neked. Nem kellett volna neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, mint ahogy én megkönyörültem rajtad?« És az úr nagy haraggal átadta őt az öröknek, míg meg nem fizet mindent, amivel tartozik. Az én mennyei Atyám is így tesz veletek, ha tiszta szívből meg nem bocsát mindegyiktek a testvéreinek.”

A sikeres együttműködéshez a megbocsátás szükséges

490-szer megbocsát - és akkor mi történik? Ha betartjuk Jézus parancsát, amit most Máté evangéliumában hallottunk, hétszer, hetvenszer kell megbocsátanom ellenségemnek. Akkor ez azt jelenti, hogy Jézus teljes követése a megbocsátásra való hajlandóságban és a tényleges megbocsátás gyakorlásában teljesül? Nem kellene a megbocsátás bőségét itt sokkal nagyobbban vélnünk? Máté evangélista ma az utolsó bekezdéssel befejezi "Isten házirendjét", bemutatva Jézus megbocsátás iránti igényét. Ennek a rendnek a középpontjában Jézus aggodalma áll a gyengék, a jogfosztottak és a közösségből kirekesztett kis emberek iránt. A megbocsátás hajlandóságában Máté a gyülekezett véleményét látja, akiknek az evangéliumot írta; lehetőségeket lát a konfliktusok leküzdésére, az egymás megsegítésében és a megbocsátás gyakorlásában, s ezáltal a közösség újabb összetartásának a megvalósításában.

“Hetvenszer hétszer” megbocsátani

Jézus által mondott példázat a megkegyelmezett adósról és a királyról megválaszolja Péter kérdését a megbocsátás számáról. A “hetes” számban, amelyet Péter a megbocsátás maximális fokaként hozott a játékba, felismerhetjük, hogy a Péter körüli tanítványok nem szeretnének szűklátókörűek lenni. A bibliai kontextusban a “hetes” szám szent számként jelenik meg és mint ilyen valami tökéleteset képvisel. Máté a Jézus által most adott “hetvenszer hétszer” válaszában felhívja a figyelmünket egy ilyen kérdésre a Teremtés helyes mértékére. Ha az úgynevezett Lámek-ének¹ a bevezető strófa intézkedéséről szól, akkor az evangélium a megbocsátás mértékével foglalkozik: feltétel nélkül kell megbocsátani. Hogyan lehetne megállítani az ezerszeres bűnt, hacsak nem a jó ugyanolyan nagy mértéke és

¹ Vö. Ter 4,23f: “Hétszeres a bosszú Káinéért: De hetvenhétszeres Lámekért!”

a megbocsátás erejével. Ezenkívül a közösség nem korlátozhatja a megbocsátást, hiszen Máté közössége is éppen ilyen megbocsátásban élte meg Isten uralmát. Máté emlékeztet erre, mivel mindig fennáll annak a veszélye, hogy félreértik a megtapasztalt hivatást. Ide tartozik a példabeszédben az adósságok közötti kirívó aránytalanság is. A 20. század végen a 10.000 talentum mintegy 21 millió eurót, a 100 dénár pedig 35 eurót ért. Úgy tűnik, hogy ezt a markáns ellentétet a teológiai állítás kedvéért választották. A példabeszéd arról is szól, hogy az ellentét bemutatásakor Istenre és az igazságra kell figyelni. A lényeg az, hogy világossá tegyük: Isten irgalma teljesen megszüntette a bűntudatot és, hogy a “bűnösségről” már nem is beszélnek.

Most még szó sem lehet a bűnösségről

A példabeszédben az úr kérdése, miszerint annak, akinek a hatalmas adósságát feltételek nélkül elengedték, neki is ugyanígy kellett volna cselekednie, de másik szolgatársával szembeni

helytelen tette itt téves volt és új bűnbánatot generált. Isten rendet teremt. Aki képtelen elfogadni ezt a rendet, saját bűnének foglya lesz, amelytől nem lesz képes megszabadulni. Ezért van szüksége az embereknek Isten feltétel nélküli irgalmára mint a megbocsátás kegyelmére. Mert Isten irgalma nagyobb; a közösségnek, az Egyháznak mint a hívők közösségének az elesettje állandó kihívás lehet, de a mai evangélium üzenetének fényében újra és újra meg kell bocsátanunk. Ez a kihívás nyilvánvalóvá válhat a szentmise ünnepléskor, hogy készen állunk a megbékélésre és a megbocsátásra, mielőtt az ajándékokat az oltárhoz hozzuk.

Az emberiességen alapuló
kölcsönös megbocsátásról
szól

Egyszerűen az emberiességen alapuló kölcsönös megbocsátás kötelezettségéről van szó, amely az irgalmas Isten határtalan megbocsátásának

bizalmából nő ki, és amelyben Isten országa tovább növekedhet. Mindazonáltal emberként szembesülünk a nagy kihívással, s valószínűleg nem leszünk képesek arra, hogy erről megfeledekezzünk. Pedig Jézus követése a határtalan megbocsátás iránti hajlandóság, amely továbbra is központi tény a keresztények hozzáállásában.

